R3253 (page 380)

இராஜாவாகிய தாவீதின் மனந்திரும்புதல்

KING DAVID'S REPENTANCE

சங்கீதம் 51:1-17

“தேவனே, சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும்.” - சங்கீதம் 51:10

ஐசுவரியம் இராஜாவாகிய தாவீதுக்குத் தனிப்பட்ட விதத்தில் நன்மைப் பயக்கவில்லை. கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதத்தின் கீழ்ப் பெரும் வெற்றிகள் பெற்றதற்குப் பல வருடங்களுக்கும் பின்னர், இவரது இராஜ்யபாரம் வல்லமைபெற்றும், இவரது பெயர் கீர்த்திப்பெற்றும் காணப்பட்டபோது இவர் யுத்தத்தில் தனிப்பட்ட விதத்தில் பங்கெடுப்பதற்குரிய அவசியங்கள் இல்லாத காலகட்டங்களின்போது இவரது இருதயம் பூமிக்குரிய இன்பங்கள் மீது ஈர்க்கப்படத் துவங்கினது; இவரது இருதயம் கர்த்தருக்கும், நியாயப்பிரமாணத்திற்குமான வைராக்கியத்தில் முன்பைக்காட்டிலும் குறைவுபடத் தொடங்கினது; இராஜா மிகக் கடுமையான பாவங்களைச் செய்தார்; இப்பாவக் காரியங்களானது, இவரது ஆரம்பகால வாழ்க்கையில், இவர் தேவனுக்கேற்ற மனுஷனாகக் காணப்பட்டபோது, இவரிடத்தில் காணப்பட்ட உயர்ந்த ஒழுக்கப்பண்புகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, மிகவும் இருளாகத் தென்படுகின்றது. இவரது பாவங்களைப் பற்றின பதிவுகள் இவர் எப்படிப் பத்சேபாளால் கவரப்பட்டார் என்பது பற்றியும், எப்படி அவளோடு விபச்சாரம் பண்ணினார் என்பது பற்றியும், பிற்பாடு தன்னைக் காத்துக்கொள்வதற்காக, அவளது புருஷனாகிய உரியாவை, யுத்தத்தின் முன்பக்கத்தில் நிறுத்தும்படிக்கு எப்படி ஏற்பாடு பண்ணினார் என்பது பற்றியும், இப்படி உரியாவை நிறுத்தினால் மற்ற அநேக மனுஷர் மரித்துப்போவதோடுகூட, உரியாவும் சத்துருவினால் கொல்லப்படுவார் என்ற எண்ணத்தில் தாவீது எப்படி ஏற்பாடுபண்ணினார் என்பது பற்றியும் உள்ள பதிவுகள் வேதவாக்கியங்களில் மிகவும் ஒளிவு மறைவு இன்றியும், இராஜாவின் தவறான செய்கைகளை நியாயப்படுத்துவதற்குரிய எவ்விதமான முயற்சிகள் இன்றியும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒரு சம்பவத்தை நியாயப்படுத்துவதற்குரிய எந்தச் சாக்குப்போக்குகளும் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்தப் பயங்கரமான குற்றங்களுக்குரிய முழுப்பொறுப்புகளும் நேரடியாக இராஜாவின் தலையின்மீதே வைக்கப்பட்டது. தாவீதிற்கு ஆதரவாகக் காரணங்கள் ஏதேனும் சொல்லப்பட்டிருக்குமாயின், அது அப்பதிவை வாசிப்பவரால் சொல்லப்பட்ட காரணங்களாகவே இருந்தன (வேதம் காரணங்கள் ஏதும் சொல்லவில்லை). நாங்கள் இது விஷயத்தில் சில கருத்துகளை முன்வைக்கின்றோம், அவை பின்வருமாறு: அந்த நாட்களில் உலகத்தின் இராஜாக்கள் சர்வாதிகார அதிகாரத்தைச் செயல்படுத்தினவர்களாகக் காணப்பட்டனர்; இன்னுமாக இராஜா என்பவர் தவறே செய்யமாட்டார் என்றும், தேசத்தின் தலை மற்றும் அதிகாரி என அவர் வகிக்கும் உயர்ந்த ஸ்தானம் காரணமாக, அவர் செய்ய விரும்பும் எதுவும், அவருக்கு உகந்ததாகவே காணப்படும் என்றுமுள்ள எண்ணங்கள் ஜனங்கள் மத்தியில் நிலவியிருந்தது. ஆனால் இத்தகையதொரு கருத்தை எங்களால் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. எனினும் மிகவும் பரவலாய்க் காணப்பட்ட இந்தக் கருத்துகளானது, இராஜாவின் மனதிலும் ஏறக்குறைய இடம்பிடித்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைப்பது நியாயமேயாகும். சவுல் கர்த்தரால் அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டவர் என்கிற காரணத்தினால், சவுலின் ஜீவனை மதித்தவராகிய தாவீது, தன் மீதான கர்த்தருடைய அபிஷேகத்தின் (சலுகை) காரணமாக, சில

பொறுப்புகளிலிருந்து தான் ஓரளவுக்கு விடுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றார் என்ற தவறான எண்ணங்களுக்குள் கொஞ்சம் கடந்துபோயிருக்கலாம்; அதாவது தன் மீதும், தன் தேசத்திலுள்ள மற்றவர்கள் மீதும் சில பொறுப்புகள் காணப்படுகையில், தான் மட்டும் தன்மீதுள்ள அந்தச் சில பொறுப்புகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தவறாய் எண்ணினார்.

இந்தக் குற்றங்களைச் செய்து இரண்டு வருடங்கள் ஆன பிற்பாடு, இராஜா தன் மனசாட்சியினை அடக்கிவைக்கவும், தான் செய்திருக்கும் இக்காரியங்களில் இராஜாவிற்கே உரிய சுதந்தரங்களை மாத்திரமே தான் பயன்படுத்தி இருக்கின்றார் என்று எண்ணிக்கொள்ளவும் முற்பட்டார். எனினும் இவரது மனசாட்சி இவரை வதைத்தது; இவர் தேவனுக்கு, தான் அந்நியமாகியிருப்பதை உணர்ந்தார்; தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் கண்டனத்தை (உள்ளத்தில்) உணர முடிந்தவராகக் காணப்பட்டார்; ஒருவேளை இவரிடம் வேறே குணங்கள் இருந்திருக்குமாயின், இவரால் இப்படி உணர்ந்திருக்க முடியாது. இவரைக் கடிந்துகொள்வதற்குத் தேவனும் அவசரம் காட்டவில்லை. இருதயத்தினுடைய வேதனையை, தாவீது முழுவதும் அனுபவிக்கும்படி தேவன் அனுமதித்துவிட்டார் - தாவீதிற்கும், கர்த்தருக்கும் இடையில் வந்த மேகத்தின் காரணமாக ஆத்துமா இருளடைந்திருப்பதையும், சந்தோஷம் இல்லாமல் இருப்பதையும் தாவீது அனுபவிக்கும்படி தேவன் விட்டுவிட்டார். தாவீது இரகசியமாக துக்கித்தும், ஆத்தும வருத்தம் கொண்டும் காணப்பட்ட பிற்பாடு, ஏற்ற வேளையில், தாவீதின் மனதிற்கு முன்பு முழுக்காரியத்தையும் தெளிவாய்க் கொண்டுவரத்தக்கதாக, நாத்தான் தீர்க்கத்தரிசி மூலம் கர்த்தர் கண்டனத்தின் செய்தியை அனுப்பிவைத்தார். நாத்தான் ஒரு கதையைக் கூறி, இராஜாவினுடைய அனுதாபங்களைத் தூண்டி, குற்றஞ்செய்த நபருக்கு எதிராக மிகக் கடுமையான நியாயத்தீர்ப்பை அதாவது மரணதண்டனையை இராஜா அறிவிக்கப் பண்ணினார்; பின்னர் தீர்க்கத்தரிசி நீயே அந்த மனுஷன்!" என்ற வார்த்தைகளைக் கூறி, தாவீதுக்குத் தெரியப்படுத்தினார்.

தாவீது இராஜா, ஆவிக்குரிய புத்திரர் வீட்டாரைச் சார்ந்தவர் அல்ல என்பதை நாம் நினைவில்கொள்ள வேண்டும்; இதன் காரணமாக ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்களும், தேவனால் கற்பிக்கப்பட்டவர்களுமான புத்திரர் வீட்டாரிலுள்ள ஒவ்வொரு அங்கத்தினனும் இவ்விஷயங்களில் தெளிவான கண்ணோட்டங்களைப் பெற்றிருப்பது போல, தாவீது இம்மாதிரியான காரியங்களில் தெளிவான கண்ணோட்டங்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை. **[R3254 : page 381]** ஆகையால் இதேபோன்ற பாடங்களை நாமும் பெற்றுக்கொள்ளலாமென எதிர்பார்க்கக்கூடாது. மாறாக ஆவிக்குரிய வீட்டாராகிய நாம், தெய்வீகச் சித்தம் குறித்த தெளிவான புரிந்துகொள்ளுதலின் கீழ், புதிய ஏற்பாட்டில் விபச்சாரம் மற்றும் கொலை குறித்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ள உயர்வான விளக்கங்களை நினைவுகூர வேண்டும்; விபச்சாரம்பண்ண விருப்பம் கொண்டிருந்தும், சூழ்நிலைகள் அல்லது பயங்கள் காரணமாகத் தன்னை அடக்கி மாத்திரம் வைத்துக்கொள்பவன், உண்மையில் அவனது இருதயத்தில் விபச்சாரக்காரனாய் இருக்கின்றான் (மத்தேயு 5:28); இன்னுமாகத் தன் சகோதரன்மீது கோபம் கொண்டிருப்பவன், தன் சகோதரனைப் பகைப்பவன் கொலைப்பாதகனாய் இருக்கின்றான். காரணம் அடக்கிவைக்கப்படாத பட்சத்தில் கோபத்தின் ஆவியே, கொலைப்பாதகத்திற்கு வழிநடத்துகின்றதாக இருக்கும் (மத்தேயு 5:22); இன்னுமாக மற்றவரின் பொருளுக்காக ஆசைப்படுகிறவன், வாய்ப்பு கிடைக்காத காரணத்தினாலோ அல்லது பின்விளைவுகள் குறித்த அச்சத்தினாலோ அந்த ஆசைகளை அடக்கி வைத்திருப்பவனாக மாத்திரம் இருப்பவன், தன் இருதயத்தில்

திருடனாய்க் காணப்படுகின்றான். ஒருவேளை தங்கள் இருதயங்களை ஆராய்கையில், புதுச்சிருஷ்டிகள் இந்தக் கொள்கைகளைப் பிரயோகிப்பார்களானால், பாவம் தொடர்புடைய விஷயத்தில் புத்திரர் வீட்டாரிலுள்ள சிலர் தங்களை, இராஜாவாகிய தாவீதோடு சமதளத்தில் இருப்பவர்களாக நிச்சயமாகவே காண வாய்ப்புண்டு; மேலும் இப்படியாகக் காரியங்களை இவர்கள் பார்க்கையில், இதற்கேற்ப தாவீதை நியாயந்தீர்க்கின்ற விஷயத்தில் இவர்கள் மிகுந்த இரக்கம் காட்டுகின்றவர்களாக இருப்பார்கள். மேலும் இவர்கள் தாவீதின் விஷயத்தில் கர்த்தருடைய இரக்கம்/மன்னிப்பு பாராட்டப்பட்டதுபோல, தங்களுடைய குற்றங்களின் விஷயங்களிலும் கர்த்தருடைய இரக்கம்/மன்னிப்பு பாராட்டப்படுவதில் மிகுந்த ஆறுதல் அடைகின்றவர்களாகவும் காணப்படுவார்கள். உமக்குப் பயப்படும்படிக்கு உம்மிடத்தில் மன்னிப்பு/இரக்கம் உண்டு என்பதே தீர்க்கத்தரிசியின் வார்த்தைகளாகக் காணப்படுகின்றது (சங்கீதம் 130:4). ஒருவேளை தேவன் இரக்கத்தில் குறைவுபட்டவராக இருப்பாரெனில் நாமும் சரி, நம்முடைய சக சிருஷ்டிகளும் சரி, இம்மாதிரியான (குற்றம்புரிந்த) சூழ்நிலைகளில், நம்பிக்கை ஏதுமில்லாதவர்களாகக் காணப்பட்டுவிடுவோம். யார் இருதயத்தில் துக்கித்தும், இப்படித் துக்கிப்பதன் மூலம் தங்கள் பாவங்கள் துணிகரமானவைகளல்ல, மாறாக மரபுவழி வந்த பெலவீனத்தினால் செய்யப்பட்டது என்றும், மயக்கும் சோதனைகளினுடைய அழுத்தத்தின்கீழ்ச் செய்யப்பட்டது என்றும் சான்று பகருகின்றவர்களாக இருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் யாவருக்கும் தேவனிடத்தில் மன்னிப்பு உண்டு என்பதை நாம் உணரும்போதே, நாம் நலமாகுவோம் என்ற நம்பிக்கையடைந்தவர்களாக மனந்திரும்புவதற்கு ஊக்குவிக்கப்படுகின்றோம்.

51-ஆம் சங்கீதமானது, சங்கீதக்காரன் தேவனிடம் தன் பாவங்களுக்கான தனது வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கும் சங்கீதமாகப் பரவலாய் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது; மேலும் இது இராகத் தலைவனிடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்ட காரியமானது, இந்தச் சங்கீதமும், மற்ற சங்கீதங்களும் ஆசரிப்புக்கூடார ஆராதனைகளின்போது பாடப்படுவதற்கு இராஜா நோக்கம் கொண்டிருந்தார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது; இதற்காக அவர் அநேக பாடகர்களையும் ஒழுங்குப்படுத்தியிருந்தார் என்று பார்க்கின்றோம். இப்படியாகப் பாவம் வெளிப்படையாகவும், படுமோசமாகவும் காணப்படுவதினால், இதற்கு இராஜா முயற்சித்த பரிகாரமும் மிகவும் வெளிப்படையாகச் செய்யப்பட்டது என்று நாம் புரிந்துகொள்கின்றோம். அநேகமாக தேசத்திலுள்ள அநேகர் இராஜாவினுடைய குற்றத்தை ஏறக்குறைய புரிந்திருந்தவர்களாய் இருந்தார்கள்; மேலும் இதன் தாக்கமும் மிகவும் ஊறுவிளைவிப்பதாய்க் காணப்பட்டிருந்திருக்கும்; இப்பொழுதோ தாவீது, தான் செய்தவைகளைப் பாவம் என்று அடையாளம் கண்டுகொண்டதை வெளிப்படையாக (சங்கீதப் பாடலில்) அறிக்கையிடும்போதும், தெய்வீக மன்னிப்பிற்கான ஜெபத்தை வெளிப்படையாக ஏறெடுக்கும்போதும், அவர் தனது மனசாட்சிக்கு விளைவித்த தீங்கையும், கர்த்தருக்கும் தனக்கும் இடையில் மேகம்போன்று காணப்பட்ட இந்தத் தீங்கையும், தன்னால் முடிந்தமட்டும் சரிப்படுத்தினதோடல்லாமல், விபச்சாரம் மற்றும் கொலை தொடர்புடைய விஷயத்தில் ஜனங்களுடைய மனசாட்சியின்மீது ஏற்பட்ட தீய தாக்கங்களையும் சரிப்படுத்த முயன்றவராகக் காணப்பட்டார்.

மறுபடியுமாக இங்கு ஏன் தாவீது, தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற மனுஷனாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதைக் காண்கின்றோம். இவரது பாவங்கள் தேவனுக்குப் பிரியமாய்க் காணப்படவில்லை பிரியமற்றவையாகவே காணப்பட்டது; எனினும் பிற்பாடு இவர் தன் பாவங்கள், எப்பேர்பட்ட பாவங்கள் என்று உணர்ந்துகொண்டதும், அதற்காகக் கர்த்தரிடத்தில் இருதயப்பூர்வமாக மனம்வருந்துதலைக் காண்பித்ததும், சகல

தீமையினின்றும் சுத்திகரிக்கப்படுவதற்கு இவர் வாஞ்சித்ததும், கர்த்தருக்குப் பிரியமானவைகளாக இருந்தன. இங்குத் தேவனை அன்புகூருகிறவர்களுக்கு, எப்படிச் சகலமும் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கும் என்பதற்குரிய உதாரணத்தைப் பெற்றிருக்கின்றோம். கர்த்தருக்கும், நீதியின் கொள்கைகளுக்குமான தாவீதின் இருதய நேர்மை காரணமாக, இந்தப் பயங்கரமான பாவங்கள்கூடத் தாவீதின் சொந்த இருதயத்திற்கு ஒரு மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தினைக் கொண்டுவந்தது அவரைத் தாழ்த்தினது - அவரது பெலவீனம் மற்றும் சிறுமை குறித்து அவருக்குப் புரியவைத்தது; இன்னுமாக அவருக்குக் கர்த்தருடைய ஐக்கியமும், இரக்கமும் வேண்டுமானால், அவரது சொந்த விழுந்துபோன மாம்சத்தினுடைய சோதனைகளினின்று பாதுகாப்பு வேண்டுமானால், அவர் கர்த்தருக்கு நெருக்கமாய்க் காணப்பட வேண்டியதன் அவசியம் குறித்தும் அவருக்குப் புரியவைத்தது. இப்படியாகவே புதுச்சிருஷ்டிகளின் விஷயத்திலும்கூடக் காணப்படுகின்றது. எத்தனை புதுச்சிருஷ்டிகள் தங்கள் இடறல்கள் சிலவற்றிலிருந்து நன்மைபயக்கும் பாடங்களையும், ஆசீர்வாதங்களையும் பெற்றிருக்கின்றனர்! இந்த இடறல்கள் நன்மையானவைகள் என்றோ, இவைகள் கர்த்தரிடமிருந்து வந்தவைகள் என்றோ படிப்பினை காணப்படாமல், மாறாக சரியான மனநிலையினைக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு நன்மைக்கேதுவாய் அமையத்தக்கதாக, அதாவது இவர்களை மனம் வருந்தவும், மனந்திருந்தவும் செய்யத்தக்கதாக, அந்தச் சூழ்நிலைகளை மாற்றிப்போட கர்த்தர் வல்லவராய் இருக்கின்றார் என்பதேயாகும்.

அச்சங்கீதத்தின் முதல் மூன்று வசனங்களில், தனது குறைவுகளுக்காக மன்னிப்பு கேட்பதற்குத் தாவீது எந்தமுயற்சியையும் எடுக்காமல், தனது பாவங்களைக்குறித்து, தான் உணர்ந்துகொண்டிருப்பதையும், தனது விசுவாசத்தை கர்த்தரில் தான் வைப்பதாகவும் தாவீது தெரிவிக்கின்றார். கர்த்தர் என்ன சலுகைப் பாராட்ட சித்தமாய் இருக்கின்றாரோ, அதையே செய்யட்டும் என்று கர்த்தரில் விசுவாசம் வைத்தவராக, அவரது அன்புடன்கூடிய கருணைக்காக மாத்திரம் தாவீது வேண்டிக்கொண்டார்; முற்காலங்களிலுள்ள தேவனுடைய திரளான உருக்கமான இரக்கங்களை நினைவுகூர்ந்தவராக தாவீது, இந்தப் பயங்கரமான மீறுதல்களை ஏதாவது விதத்தில் தேவனால் நிவிர்த்திசெய்ய முடியும் மற்றும் அவைகளை மன்னிக்க முடியும் என்றுள்ள தனது விசுவாசம் மற்றும் நம்பிக்கைகுறித்துத் தெரியப்படுத்தினார். தேவன் எந்த விதத்தில் நீதியுள்ளவராகவும், பாவிகளை நீதிமானாக்குகிறவருமாய் இருக்கப்போகின்றார் என்று அதுவரையிலும் தெளிவாய் விளக்கியதில்லை. ஏற்றவேளையில் பாவிகள், ஆனால் மனம்வருந்துபவர்கள் சுத்திகரிக்கப்படுவதற்கு, தாம் ஒரு வழியை வைத்திருக்கின்றார் என்பதை பாவநிவாரண நாளின் பலிகளினுடைய நிழல்கள் வாயிலாக மங்கலாய் மாத்திரம் தெரிவித்திருந்தார். நியாயப்பிரமாணத்தின் நிழல்களிலும், மாதிரிகளிலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள இரக்கம் பற்றின கருத்தைத் தாவீது கிரகித்துக்கொண்டார்; மேலும் கர்த்தராம் இயேசு கிறிஸ்து மூலம் நமது பிதாவின் மன்னிப்பு நமக்குக் காண்பிக்கப்படும்போது, புத்திரர் வீட்டாராகிய நாம் தாவீதைவிட மிக அதிகமாகவே நமது பிதாவின் மன்னிப்பைக்குறித்துக் கிரகித்துக் கொள்பவர்களாகக் காணப்படுவோம்; நமது கர்த்தராம் இயேசு கிறிஸ்து தம்மை அனைவருக்குமான மீட்கும்பொருளாகக் கொடுத்திருக்கின்றார்; இதற்கான சாட்சி ஏற்றகாலத்தில் விளங்கும்; இவரது பலி பிதாவினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது; இது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள காரியமானது, மரணத்திலிருந்துள்ள நமது கர்த்தருடைய உயிர்த்தெழுதலினாலும், பெந்தெகொஸ்தேயின் போது பரிசுத்த ஆவி இறங்கினதினாலும் வெளிப்படுகின்றது. ஆகையால் அன்புடன்கூடிய கருணையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும், உருக்கமான இரக்கங்கள் மற்றும் பாவங்களுக்கான மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும்

தாவீதினால் கர்த்தரை விசுவாசிக்க முடிந்ததானால், புத்திரர் வீட்டாரின் அங்கத்தினர்களாலும் திவ்விய குணலட்சணத்தின்மீதும், பாவத்திலிருந்து இரட்சிக்கப்படுவதற்குரிய தெய்வீகத் திட்டத்தின்மீதும் முழுமையான விசுவாசத்தை வைக்க முடியும்.

நான்காம் வசனத்தைப் பார்க்கும்போது, சக மனிதனுக்குச் செய்யப்பட்ட தவறுகளை இராஜா பொருட்படுத்தாதது போன்று தோன்றலாம்; ஆனால் நாம் பின்வரும் அர்த்தத்தில் புரிந்துகொள்ளலாம்: சக மனிதனுக்குத் தான்செய்த தவற்றை இராஜா அடையாளம் கண்டுகொண்டிருந்தபோதிலும், [R3254 : page 382] தேவனுக்கே பதில்சொல்ல தான் மிக அதிகமாகக் கடமைப்பட்டிருப்பதாக இராஜா அடையாளம் கண்டுகொண்டார்; தேவனுடைய பிரமாணங்களையே தான் மீறியுள்ளார் என்றும், கிறிஸ்துவுக்கு நிழலாயுள்ள தேவனுடைய இராஜ ஸ்தானத்தையே தான் கனவீனப்படுத்தியுள்ளார் என்றும் இராஜா அடையாளம் கண்டுகொண்டிருந்தார்; ஆகையால், சக மனிதனுக்கு எதிராக இவர் பாவம் செய்துள்ளதாக மனுஷர் பார்க்கையில், தான் கர்த்தருக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்துள்ளதாக இவரது தெளிந்த மனசாட்சியில் இவர் உணர்த்தப்பட்டபோது, மனிதனுக்கு விரோதமாய்ச் செய்யப்பட்டவைகள் மங்கித் தெரியுமளவுக்குத் தேவனுக்கு விரோதமாகச் செய்யப்பட்டது மிகவும் பெரிதாகத் தோற்றமளித்தது. சர்வவல்லவருக்கு எதிராகச் செய்யப்பட்ட மகா பாவமானது, மனுஷனுக்குச் செய்யப்பட்ட தப்பிதங்களை மிஞ்சிவிட்டது. தேவனே மாபெரும் நியாயாதிபதி என்றும், அவரது நியாயத்தீர்ப்பு என்னவாக இருப்பினும், அது சரியானது என்பதை தான் முன்னதாகவே அறிந்திருக்கின்றார் என்றுமுள்ள உண்மைகளை அடையாளம் கண்டுகொண்டிருப்பதைத் தாவீது அறிவிக்கின்றார்.

ஐந்தாம் வசனத்தில், ஒரு மன்னிப்பு கோரும் கருத்தைக் கொண்டுவருகின்றார்... தான் பாவத்தில் பிறந்தவர், ஆகையால் பூரணமாய் இருத்தல் என்பது தன்னால் கூடாதகாரியம் என்று கர்த்தருக்கு நினைப்பூட்டுவது போன்று தெரிவிக்கின்றார். எனினும் இந்த ஒரு காரியத்தினை, தனது (பாவத்திற்குரிய) பொறுப்பை மறைப்பதற்குரிய திரையாக பயன்படுத்தவில்லை. இவர் சுபாவத்தின்படி பாவியாக இருப்பினும், சுயாதீனம் உடையவரானபடியினால், இவர் சோதனைக்கு இணங்கின விஷயத்தில், இவர் கண்டிப்பாய்ப் பொறுப்பாளியாகக் காணப்படுகின்றார்; எனினும் தனக்கு, கர்த்தர் கூடுமான தளர்வுகளைக் கொடுப்பார் என்று கர்த்தரில் விசுவாசமாயிருந்தார்.

தன் பாவங்களுக்காக கர்த்தரிடமிருந்து தாவீது தண்டனைகளை எதிர்பார்த்தார் என்றும், நியாயமற்றதும், நீதியின் வரம்புகளுக்குள் உட்படாததுமான எந்தத் தண்டனைகளையும் கர்த்தர் அனுமதிப்பதில்லை என்றுமுள்ள தன் நம்பிக்கையினை இங்கு வெளிப்படுத்துகின்றார் என்பது கவனிக்கப்படலாம். இந்தச் சங்கீதத்தில், இவர் தனக்கு உரிய தண்டனையைத் தள்ளுபடி செய்யும்படி இல்லாமல், மாறாக கர்த்தருடைய பார்வையில் தன் இருதயம் சுத்திகரிக்கப்படவும், தன்மீது மீண்டும் திவ்விய தயவு பாராட்டப்படவும் வேண்டி ஜெபம் ஏறெடுக்கின்றார். இராஜாவின்மீது கடுமையானதொரு தண்டனை கடந்துவரும்படிக்குக் கர்த்தர் செய்தார் என்றும், பாவியை மீண்டுமாக தம் தயவைப்பெறும் நிலைக்குத் திருப்பி, தமது இரட்சிப்பின் சந்தோஷங்களை மறுபடியுமாக அனுபவிக்கும்படிக்கு அருளுகின்றார் என்றும் நாம் பார்க்கின்றோம். இவர் நாட்களில் காணப்பட்ட மற்ற இராஜாக்களின் எண்ணங்களும், இதற்கு உடன்பட்டிருந்த ஜனங்களின் எண்ணங்களும் ...இராஜா பெரியளவில் பாவம் செய்யவில்லை என்பதாகவும், இவர் உரியாவின் ஜீவனை நேரடியாகக் கொல்லவில்லை என்பதாகவும், போர்க்களத்தில் உரியாவின் மரணம் சம்பவித்தக் காரியத்தில், இராஜா மறைமுகமாக மாத்திரமே ஈடுபட்டிருந்தார் என்பதாகவும் காணப்பட்டது; ஆனால் தேவன் இதைக்காட்டிலும்

ஆமாகவே காரியங்களைப் பார்க்கின்றார் என்றும், உண்மையையே, அதாவது உள்ளான இருதயத்தின் நீதியையே வாஞ்சிக்கின்றார் என்றும் இராஜா உணர்ந்துகொண்டார். வெளிப்புறத்தில் செய்யப்பட்ட ஒரு குற்றமும், மனதிற்குள் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு குற்றமும் தேவனுடைய பார்வையில் ஒன்றுபோல் வெறுக்கத்தக்கவையாகவே காணப்படுகின்றது; அனுபவம் இராஜாவிற்கு ஞானத்தைப் போதித்துக்கொடுத்தது. இப்பொழுது முழுமையாய்ச் சுத்திகரிக்கப்பட விரும்பினவராக, நீர் என்னை ஈசோப்பினால் சுத்திகரியும், அப்பொழுது நான் சுத்தமாவேன்; என்னைக் கழுவியருளும், அப்பொழுது நான் உறைந்த மழையிலும் வெண்மையாவேன் என்று கவிதைப்பாணியில் கூறுகின்றார் (சங்கீதம் 51:7). ஈசோப்பு என்பது நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் அசுசியானவைகள்மீது தெளிக்கப்படுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த அடையாளத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஓரளவுக்குக் கிரகித்துக்கொண்ட தாவீது, தன் இருதயம் நிஜமாய்ச் சுத்திகரிக்கப்படும்படிக்கு வாஞ்சித்தார். பாவத்தைக் கையாளுவதில் கர்த்தர் காட்டும் முழுக்கவனத்தையும், மன்னிப்பில் விளங்கும் கர்த்தருடைய இரக்கத்தையும் குறித்த தாவீதின் புரிந்துகொள்ளுதலானது, தாவீதைக் காட்டிலும் அதிகம் தயவுபாராட்டப்பட்ட புத்திரர் வீட்டாரிலுள்ள சிலருக்கு நல்ல பாடங்களாக அமைகின்றது. புத்திரர் வீட்டாரிலுள்ள அநேகர், விசுவாசக்கண்கள் வாயிலாகப் பாவங்களுக்கான மகா நிவிர்த்தியானது நமது கர்த்தர் இயேசுவினால் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கண்டறிந்தபோதிலும், நாம் பிதாவின் பார்வையில் முற்றிலும் சுத்திகரிக்கப்பட்டவர்களாக அடையாளம் கண்டுகொள்ளப்படவும், பாவிகள் என்றில்லாமல், புத்திரர்கள் என்று பிதாவினால் கையாளப்படவும்தக்கதாக, நம்மைச் சுத்திகரிப்பதற்கு அவருடைய பலியின் புண்ணியம் மிகவும் போதுமானதாக இருக்கின்றது எனும் உண்மையினை இன்னமும் உணர்ந்துகொள்ள முடியாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

எட்டாம் வசனத்தின் வார்த்தைகளை வைத்துப்பார்க்கும்போது, இப்படி இராஜாவாகிய தாவீது மனம்வருந்துவதற்கு முன்புள்ள வருடத்தின்போது, இவர் மனம் மிகவும் துயர்மிகுந்த நிலையில் காணப்பட்டபடியால், பாடகர்களின் இராகங்களும், திறம்பட கீதவாத்தியங்களை வாசிப்பவர்களின் இசைகளும், இயற்கையிலுள்ள சந்தோஷகரமான அனைத்துச் சத்தங்களும் இவரது இருதயத்திற்குத் துன்பத்தையே கொடுத்தது என்று நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். இவரது இருதயம் தேவனுடைய பிரசன்னத்திலிருந்தும், ஐக்கியத்திலிருந்தும் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தபடியினால், இவரது இருதயத்தை ஆறுதல்படுத்துவதற்கு, இந்த இசைகளில் எந்த மகிழ்ச்சியும் காணப்படவில்லை. இதுவே கர்த்தருடைய கிருபையின் வெளிச்சத்தினை அனுபவிக்கும் ஆத்துமா பற்றிக் கூறும் பின்வரும் பாடலின் கருத்தாகும்:

"இனிமையான இயற்கையும், இனிமையான பறவைகளும்
இனிமையான பூக்களும், - ஆம்! இவை யாவும்,
எந்தனுக்கு முன்பில்லாத ஒரு புது இனிமை தருகின்றதே; **[R3255 : page 382]**
அவர் பிரசன்னமே, சோர்வனைத்தையும் சிதறப்பண்ணுகின்றதே,
எந்தனுள் அனைத்தையும் களிப்பாக்குகின்றதே.
நான் அவரில் மிகவும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கையில்,
கோடை 'மே' மாதத்தைப்போலவே குளிர்ந்த 'டிசம்பர் 'மாதமும் இன்பமாய் இருக்கின்றதே."

கடந்த காலங்களில் தான் அனுபவித்த சந்தோஷத்திற்காகவும், மகிழ்ச்சிக்காகவும் இராஜாவாகிய தாவீது ஏங்கினார்; மேலும் எலும்புகள் நொறுக்கப்பட்ட ஒரு மனுஷனுக்குத் தன்னை ஒப்பிட்டுப்பேசுகின்றார். தான் மறுபடியும் கர்த்தருடைய கிருபையைப்

பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தால், தன்னுடைய சந்தோஷமும், ஆறுதலும் மீண்டும் தன்னிடம் கடந்துவரும் என்று தாவீது அறிந்திருந்தார்; பாவத்தைக் கர்த்தர் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார் என்றும் தாவீது அறிந்திருந்தார்; ஆகையாலே இவரது ஜெபம்: என் பாவங்களைப் பாராதபடிக்கு நீர் உமது முகத்தை மறைத்து, என் அக்கிரமங்களையெல்லாம் (அநீதிகளையெல்லாம்) நீக்கியருளும். தேவனே, சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும், நிலைவரமான ஆவியை என் உள்ளத்திலே புதுப்பியும். உமது சமுகத்தை விட்டு என்னைத் தள்ளாமலும், உமது பரிசுத்த ஆவியை என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளாமலும் இரும். உமது இரட்சணியத்தின் சந்தோஷத்தைத் திரும்பவும் எனக்குத் தந்து, உற்சாகமான ஆவி என்னைத் தாங்கும்படி செய்யும் என்று காணப்பட்டது. (வசனம் : 9-12)

இந்த வார்த்தைகளை வாசிக்கும் எந்த ஓர் உண்மையான கிறிஸ்தவனும், இதை வாசிக்கையில், ஆழமான அனுதாபத்தை உணரவே செய்வான்; தாவீதின் இருதயத்தைப் பாரப்படுத்தின இத்தகைய பயங்கரமான பாவங்களின் விஷயங்களில், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளான புதுச்சிருஷ்டிகளாகிய நமக்கு எந்த அனுபவமும் இல்லை; எனினும், தேவனுடைய புத்திரர்களென நமக்கு வரும் பரிசுத்த ஆவியின் அறிவுரைகளின் கீழும், "புதிய கட்டளையின் கீழும்" பாவத்தைக்குறித்து ஒரு மேலான புரிந்துகொள்ளுதலையும், மேலான பொறுப்புகளையும் நாம் பெற்றிருப்பதினால், இதினிமித்தம் உலகத்தாரின் பார்வையில் ஒன்றுமில்லாததாகக் காணப்படும் மீறுதல்களை, அந்த மீறுதல்களுக்கே உரிய அழுத்தத்துடன் நாம் பார்க்க முடிபவர்களாகுகின்றோம்; அந்த மீறுதல்களை நாம் சற்றுமுன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம்; மற்றவர் பொருள்மீதான ஆசை, பகை, புறங்கூறுதல் ஆகியவை புதுச்சிருஷ்டிக்கே உரிய தெய்வீகப்பார்வையினுடைய மேலான கண்ணோட்டத்தின்படி, திருடாகவும், கொலைபாதகமாகவும் காணப்படுகின்றன.

13-ஆம் வசனத்தில் தீர்க்கத்தரிசி (தாவீது), தனக்குத் திவ்விய தயவின்மையினால் வந்த அமைதியின்மை பற்றின விவரத்தை, மற்றவர்களுக்கு அறிவுரையாகப் பயன்படுத்தும்படிக்குக் கர்த்தரிடம் தெரிவிக்கின்றார் அதாவது பாதகருக்குக் கர்த்தருடைய வழிகளைத் தெரிவிக்கவும், பாவிகளை அவர்களது தீய வழியினின்று திருப்பவும் பயன்படுத்தும்படி கூறுகின்றார். இந்தக் கருத்து நமக்கு எவ்வளவு பொருத்தமானதாகக் காணப்படுகின்றது! கிறிஸ்துவினுடைய இரத்தத்தின்மீதான விசுவாசத்தின் மூலமாக, நம்முடைய பாவங்கள் பிதாவின் **[R3255 : page 383]** பார்வையினின்று ஒழிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் அனுபவித்து அறியாததுவரையிலும் அவரது இரட்சிப்பின் மற்றும் மன்னிப்பின் சந்தோஷங்களை நாம் அனுபவித்திராததுவரையிலும் ..நாம் மற்றவர்களுக்குச் சத்தியத்தின் ஊழியர்களாகச் செயல்பட முடியாது. ஆகையாலே, பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்கள் மாத்திரம், சுவிசேஷத்தைப் பிரசிங்கிக்கும்படி அபிஷேகிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்று நாம் பார்க்கின்றோம். மற்றவர்களை, அதாவது திவ்விய எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க மறுப்பவர்களை நோக்கி தேவன்: நீ என் பிரமாணங்களை எடுத்துரைக்கவும், என் உடன்படிக்கையை உன் வாயினால் சொல்லவும், உனக்கு என்ன நியாயமுண்டு. சிட்சையை நீ பகைத்து, என் வார்த்தைகளை உனக்குப் பின்னாக எறிந்துபோடுகிறாய் என்று கூறுகின்றார். (சங்கீதம் : 50:16,17)

இதே கருத்து, வேறுவிதத்தில் 14-ஆம் வசனத்தில் மீண்டும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. தன் பாவத்தின் விஷயத்தில் தன் குற்றத்திலிருந்து கர்த்தர் தன்னை விடுவிப்பாரானால், தன் நாவு தனது நீதியை அல்ல, கர்த்தரின் நீதியை எடுத்துரைத்துப் பாடும் என்று தெரிவிக்கின்றார். இரத்தத்தினால் கழுவப்பட்டவர்கள் யாவரும்: கர்த்தராகிய

சர்வவல்லமையுள்ள தேவனே, உமது வழிகளெல்லாம் உண்மையும், நீதியுமானவைகள் ஆகும். மனுஷர் மத்தியிலிருந்து எங்களை மீட்டுக்கொண்டீரே என்று பாடுவார்கள். நம் சொந்த நீதியைக் குறித்துப் பாடுவதற்கு நம்மில் யாருக்கும் உரிமையில்லை, ஏனெனில் அப்போஸ்தலன் கூறுவதுபோன்று, நீதிமான் ஒருவனாகிலுமில்லை. சுத்திகரிக்கப்-பட்டவர்களின் பணி, தங்களுக்குப் பாராட்டப்பட்ட கர்த்தருடைய இரக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, பயன்படுத்துவதாகவும் கர்த்தருடைய நீதியைப் புகழ்வதாகவும் ...தங்கள் சொந்த அபாத்திர நிலைமையை ஒப்புக்கொள்வதாகவும் .. நீதி மற்றும் மன்னிப்பின் இந்த ஊற்றைக் காணும்படிக்கு மற்றவர்களை அழைப்பதாகவும் காணப்படுகின்றது.

ஆண்டவரே, என் உதடுகளைத் திறந்தருளும்; அப்பொழுது என் வாய் உம்முடைய புகழை அறிவிக்கும் (வசனம் 15). கர்த்தர் தம் இரக்கத்தினாலும் சத்தியத்தினாலும் முதலாவது ஒருவருடைய சொந்த உதடுகளைத் திறக்காததுவரையிலும், யாருமே கர்த்தருடைய புண்ணியங்களை (மற்றவர்களுக்கு) அறிவிப்பதற்கும், இருளிலிருந்து ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு (மற்றவர்களை) அழைப்பதற்கும் தங்களுடைய உதடுகள் திறக்கப்படுவதற்கு எதிர்பார்க்க முடியாது; காரணம், சொந்த உதடுகள் திறக்கப் படவில்லையெனில், பின்னர் எப்படி ஒருவர் சகல ஜனங்களுக்கும் மகா சந்தோஷத்தைக் கொண்டிருக்கும் நற்செய்தியினை (மற்றவர்களுக்கு) சொல்ல முடியுமென எதிர்பார்க்கக்கூடும்? எனும் கருத்தையே இவ்வசனத்தின் வார்த்தைகள் தெரிவிக்கின்றது; இன்னுமாகப் பாவங்களுக்கான மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ள யாவரும், தங்களுடைய அனைத்தையும் கர்த்தருக்கு முழுமையாய் அர்ப்பணம்பண்ணும் சிந்தையில் காணப்பட வேண்டும் என்றும் இவ்வசனம் தெரிவிக்கின்றது; இதைத்தொடர்ந்து உம்முடைய உதடுகளில் அருள் பொழிகின்றது நமது தேவனுடைய அன்புடன்கூடிய இரக்கத்தைத் துதிக்கும் புதுப்பாட்டை நீர் என் வாயிலே கொடுத்தீர் (சங்கீதம் 40:3; 45:2) என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றபடியே, மற்றவர்கள் போதிக்கப்படுவதற்கும், மற்றவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதற்கும் என்று தேவனுடைய சத்தியம் மற்றும் கிருபையின் செய்தி இவர்களிடமிருந்து மற்றவர்களுக்குப் பொழியத்தக்கதாக, இவர்களுடைய உதடுகள் திறக்கப்படுவதற்கு இவர்கள் எதிர்பார்க்கலாம் என்றும் இவ்வசனம் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வார்த்தைகள் விசேஷமாக நம் அருமை மீட்பருக்குப் பொருந்தக்கூடியவையாக இருப்பினும், இவை அவரது சரீரமாகிய சபையின் அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கூடப் பொருந்துகின்றதாய் இருக்கின்றது. சரீரமென தங்களை அறிக்கைபண்ணியும், தங்களுக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்புகளுக்கு ஏற்ப கர்த்தரை அறிக்கைபண்ணுவதற்குத் தங்கள் உதடுகளை ஒருபோதும் திறக்கப்பெறாதவர்கள், கர்த்தருடனான தங்கள் உறவில் இருக்கும் பிரச்சனை என்ன என்று ஆராய்ந்துபார்க்க வேண்டியவர்களாகக் காணப்படுவார்கள்.

16 மற்றும் 17-ஆம் வசனங்களில் இராஜா நிழலான பலிகள் சிலவற்றினுடைய அர்த்தங்களின் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஒரு தகவலைப் பெற்றிருப்பதாகத் தெரியப்படுத்துகின்றார்- அநேகமாக அவர் புரிந்துகொண்டதைவிட, அவர் தெய்வீக ஏவுதலின் காரணமாக, அவைகளை மிகவும் ஞானமாய் எழுதியிருக்கின்றார். ஆசரிப்புக்கூடாரத்தின் விசேஷித்த பலிகள் பற்றின நமது ஆராய்ச்சியில் நாம் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கின்றதுபோல, பாவநிவாரண நாளின் பலிகள் மாத்திரமே பாவநிவாரண பலிகளாகக் காணப்படுகின்றன; மேலும் வருடத்தில் மீதமுள்ள காலப்பகுதிகளில் ஏறெடுக்கப்படும் தகனபலிகளும், சமாதானபலிகளும், கர்த்தர் மற்றும் அவரது ஊழியங்களுக்குரிய அர்ப்பணிப்பை அடையாளப்படுத்துகின்றது. இந்த ஒரு கருத்தை தாவீது இராஜா எந்த அளவுக்குத் தீர்க்கத்தரிசனமாய்க் கிரகித்திருந்தாலும், இக்கருத்தை

அவர் அறிவு சார்ந்த விதத்திலும் கிரகித்தவராக இருந்தார்; இன்னுமாக நிழல்களாக மாத்திரம் காணப்படும் தகனபலிகளைவிட, கர்த்தர் நொறுங்குண்டதும், நருங்குண்டதுமான இருதயத்தின் நிலையிலேயே பிரியப்படுகின்றார் என்று தான் உணர்ந்துகொண்டதாகத் தாவீது தெரிவிக்கின்றார். நாம் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்களாக இருப்பினும், முதலாவது நாம் நம்மையே, அதாவது நம் இருதயங்களையும், நம் சித்தங்களையும் ஒப்புக்கொடுக்காததுவரையிலும், நாம் கர்த்தருக்குக் கொடுக்கும் எதுவும் அவர் பார்வையில் ஒன்றும் இல்லாதவையாகவே காணப்படும் எனும் பாடத்தை நாமும் கற்றுக்கொள்கின்றோம்.

கர்த்தர் நொறுங்குண்டதும், நருங்குண்டதுமான இருதயத்தினை ஒருபோதும் புறக்கணிக்கமாட்டார், வெறுத்தொதுக்கமாட்டார் என்பதை நாம் எப்போதும் நினைவில் வைத்துக்கொள்வோமாக. ஆகையால் புதுச்சிருஷ்டிகளாகிய கர்த்தருடைய ஜனங்களில் யார் ஒருவரும், எந்த ஓர் இடர்பாட்டிற்குள்ளாக இடறியிருந்தாலும், ஒருவேளை அவர்கள் கர்த்தருடைய ஐக்கியத்திற்காகவும், மன்னிப்பிற்காகவும் ஏங்குபவர்களாக தங்களைக் குறித்து உணர்வார்களானால், இன்னுமாகத் தங்கள் இருதயங்கள் நொறுங்குண்டும் நருங்குண்டும் இருக்கின்றது என்று தங்களைக் குறித்து உணர்வார்களானால், அவர்கள் பரிதபிக்க வேண்டாம்; மாறாக கிறிஸ்துவினுடைய இரத்தத்தின் மீதான விசுவாசத்தின் மூலம், அதாவது இயேசுவின் மூலம் தேவனிடம் வருபவர்கள் யாவரையும், ஏற்றுக்கொள்வதற்கும், சகல பாவங்களினின்று இலவசமாய் நிவிர்த்திபண்ணுவதற்கும் என்று கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தின் வாயிலாக தேவன் ஏற்பாடு ஒன்றைப் பண்ணியிருக்கின்றார் என்பதை நினைவில்கொள்வார்களாக. மரணத்திற்கு ஏதுவான ஒரு பாவம், அதாவது இரண்டாம் மரணத்திற்கு ஏதுவான ஒரு பாவம் காணப்படுகின்றது இதிலிருந்து எந்த மீட்பும், எந்த உயிர்த்தெழுதலும் இருப்பதில்லை; ஆனால் தங்களுடைய பாவங்களின் காரணமாக நொறுங்குண்டதும் நருங்குண்டதுமான இருதயங்களைப் பெற்றிருப்பவர்கள், தாங்கள் "மரணத்திற்கேதுவான பாவத்தைச் செய்யவில்லை" என்று அறிந்துகொள்ளலாம்; இதை அவர்களது இருதயத்தின் நிலைமையே நிரூபிக்கின்றது; அப்போஸ்தலன் கூறியுள்ளதுபோன்று, மரணத்துக்கேதுவான பாவங்களைச் செய்தவர்களை - முழு வெளிச்சம் மற்றும் அறிவிற்கு விரோதமாய்த் துணிகரமாக பாவஞ்செய்தவர்களை மறுபடியும் புதுப்பிக்கிறது கூடாதகாரியம் - "மனந்திரும்புதற்கேதுவாய் அவர்களை மறுபடியும் புதுப்பிக்கிறது கூடாதகாரியம்" (எபிரெயர் 6:6). ஆகையால் நம்முடைய தேவனுடைய கிருபையில் நாம் அனைவரும் களிகூருவோமாக; பாவத்தையும், அதன் ஆசைகளையும் விட்டுவிட்டு, தம்மிடத்தில் வரும் கடைக்கோடிகள் யாவரையும் தேவன் கிறிஸ்து மூலமாய், அதாவது தமக்கேற்ற வழியில் இரட்சிக்க வல்லவராய் இருக்கின்றார் என்பதினால் களிகூருவோமாக.

(சபையிலுள்ள) ஒருவன் (வேண்டுமென்றில்லாமல், பெலவீனம் மற்றும் சோதனை மூலமாக) பாவஞ்செய்வானானால் (பாவத்திற்குள் இடறுவானானால்) நீதிபரராயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறவராயிருக்கிறார் (1 யோவான் 2:1). இத்தகையவன் இரக்கத்தைப்பெறவும், ஏற்றசமயத்தில் (எதிர்காலத்தில்) சகாயம் செய்யும் கிருபையை அடையவும் வேண்டி விசுவாசத்தோடு பரலோகக் கிருபையின் சிங்காசனத்துக்கு வரக்கடவன் (எபிரேயர் 4:16). எனினும் தாவீதைப்போன்று இவர்களது ஜெபங்களும், நம்பிக்கைகளும், தெய்வீகத் தயவைத் திரும்பப் பெறவேண்டும் என்பதற்காகக் காணப்பட வேண்டுமே ஒழிய, இவர்களைத் திருத்துவதற்கு அவசியமாயிருக்கும் சிட்சைகளினின்று தப்புவதற்காகக் காணப்படக்கூடாது. தேவன் தாவீதை மன்னித்தார், எனினும் அவரைச் சிட்சிக்கவும் செய்தார்.(2சாமுயேல்: 12:11-14)

இந்த வேதனையான அனுபவத்திலிருந்து, இராஜாவாகிய தாவீது நிச்சயமாகவே இரக்கத்தின் விஷயத்தில் மாபெரும் பாடம் ஒன்றைக் கற்றிருந்திருக்க வேண்டும். இந்தக் காரியத்தைச் செய்த மனுஷன் மரணத்துக்குப் பாத்திரன் என்று கர்த்தருடைய ஜீவனைக்கொண்டு சொல்லுகிறேன். அவன் இரக்கமற்றவனாயிருந்து, இந்தக் காரியத்தைச் செய்தபடியினால், அந்த ஆட்டுக்குட்டிக்காக நாலத்தனையாய்த் திரும்பச் செலுத்தவேண்டும் என்று நாத்தான் கூறிய சம்பவத்திற்கு, தான் கொடுத்த பதிலை, தாவீது எத்தனைதரம் தன் மனதில் எண்ணிப்பார்த்திருந்திருப்பார் (2 சாமுயேல் 12:5,6). அந்தோ! பரிதாபத்திற்குரிய தாவீது! தாவீதின் இந்த வார்த்தைகள், மற்ற மனுஷனின் விஷயத்தில் இவரது இருதயமும், மனமும் நீதிக்கும், இரக்கத்திற்கும் தூரமாய் இருக்கவில்லை என்பதைக் காண்பிக்கின்றது; ஆகையால் இவர் நீதியின் மற்றும் இரக்கத்தின் விஷயத்தில் இவ்வளவு கடுமையாய் மீறினதின் நிமித்தம், மிகுந்த குற்றமுள்ளவராகக் காணப்படுகின்றார். நல்லதென்று நிச்சயித்த காரியத்தில் தன்னைக் குற்றவாளியாக்காதவன் பாக்கியவான் (உரோமர் 14:22) - மற்றவர்களின் விஷயத்தில் தன் சொந்தத் தீர்ப்பினால் குற்றவாளியாகாதவன் பாக்கியவானாவான். மனுஷருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னியாதிருந்தால், உங்கள் பிதா உங்கள் தப்பிதங்களையும் மன்னியாதிருப்பார் எனும் நமது அருமை மீட்பருடைய வார்த்தைகளை நாம் நினைவுகூரும்போதும், நமக்குத் தீங்குசெய்து, நம் ஐக்கியத்தை மீண்டும் வாஞ்சிப்பவர்களை நாம் இருதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து மன்னிக்காததுவரையிலும், நம்முடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும்படிக்கு நாம் ஜெபம்பண்ண முடியாது என்பதை நினைவுகூரும்போதும், இது மற்றவர்களுடைய தப்பிதங்களின் விஷயங்களில் நம்மை எத்தனை இரக்கம் உள்ளவர்களாக இருக்கச் செய்திடும். (மத்தேயு 6:15)